

ΤΑ ΘΡΑΚΙΚΑ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ

Ν.Ε. Χαν. 27/11/1939

του κ. Πολυδ. Παπαχριστοδούλου

Ἀπὸ τὰ πλὴθὺς περιέργῃ καὶ τὰ πλὴθὺς παλῖα ἔθιμα ὀρίσμενων χωριῶν τῆς Ἀν. Θράκης τῆς περιφέρειας Βιζύης καὶ Ἀγαθουπόλεως ἦταν τ' ἀναστενάρια, ἕνα εἶδος τελετῆς τοῦ Διενόσου — κληρονομία παλαιότητα—πὺ μὲσα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μπόρεσαν νὰ ζήσουν καὶ νὰ ὑπάρχουν ὡς τὰ σήμερ, γιερτές· πὺ τις πρόσζαν καὶ τις μελέτησαν πολλοὶ δικεὶ μας λαογράφοι καὶ ἀρχαιολόγοι, ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐρευνητῆς τῶν λαϊκῶν ἔθιμων. Εἶναι φαινεται λειψανα μεσαιωνικῆς αἰρέσεως κατὰ τὴ γνώμη μερικῶν ἐρευνητῶν, κατ' ἄλλους ἐκχριστιανισμένο λειψανα τῆς θρακικῆς ὀριγαστικῆς λατρείας τοῦ Διενόσου. Πάντως ἀνήκειν στὶς μυστηριακῆς ἐκείνης τελετῆς, πὺ γι' αὐτῆς δυσκολα πάντοτε μαζεύονται πληροφoρίες καὶ ἡ ἀποκάλυψή της οὐδὲς τις λεπτομέρειες δύσκολα ἐπιτυχαίνει. Οἱ πὺ παλιῆς γραπτῆς εἰδήσεως γιὰ τὴν τέλεσθ' αὐτῆς στὴ Θράκη ἀπὸ θρακικοὺς πληθυσμοὺς φθάνουν ὡς τὸν 12ον αἰῶνα μ. Χ. (Βλέπε ἀρχεῖον Θράκης τ. Ε.)

Ἡ περιφέρεια ἔπει ἐγίνοντο αὐτῆς οἱ τελετῆς εἶναι ἀπὸ τις πὺ ἀπομνημονεύματες τῆς Θράκης. Ὑπερφύλα θουὰ, δασώδη καὶ ἀπάτητα, τὰ θουὰ τῆς Στράντζας—χαράδρες πυκνοδασωμένες, πετάμια καὶ νερά ἀφθονα, ἀγριμὰ λαυῆς λαυῆς ἀνήμερα καὶ πευλιὰ ἀρπαχτικά· ἀποτελοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς περιχῆς αὐτῆς πὺ μὲσα τῆς ἀρκιὰ χωρία καὶ κομπελέλες ζουσαν καλλιεργῶντας τὴ γῆ καὶ δουλεύοντας τις κοιλάδες.

Τὸ χωριὸ Κωστή ἀποτελοῦσε τὸ κέντρο τῆς τελετῆς τῶν ἀναστεναρίων. Γύρω στὸ χωριὸ αὐτὸ ἄλλα χωρία, σὰ δρυφόροι, ἔκαμναν κι' αὐτὰ τις ἰδίως τελετῆς. Σήμερα ἔλοι οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν αὐτῶν εἶναι ἀκορησιμῶν οὐδὲς θρακικοὺς καὶ μακεδονικοὺς κάμπευ, ἔπει μετέφεραν τις συνήθειές της, πὺ δυστυχῶς γιὰ πολλοὺς λόγους δὲν τολμῶν νὰ τις κάμνουν—τ' ἀναστενάρια της. Ἐξιστέρηση τῆς τελετῆς τῶν ἀναστεναρίων μπερὶ πολλὴ δύσκολα ν' ἀποσπάσει κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν χωριῶν αὐτῶν, πὺ εἶναι φιλόξενοι καὶ κα-

λῶστροι κατὰ τὰ ἄλλα, θεωροῦν ἑμῶς πολὺ κακὸ, καὶ μάλιστα οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ τῶν ἀναστεναρίων, ν' ἀποκαλύψουν τὸ μυστικὸ σ' ἕλες τις λεπτομέρειές της καὶ προσπαθεῖν μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεφύγουν, ἔταν της ἀνοίγει κανεὶς σχετικὴ συζήτηση. Συμβαίνει κατὶ ἀνάλογο μὲ κείνο πὺ συνέβαινε μὲ τις ἀρχαῖες ἑλληνικῆς καὶ ξένες μυστηριακῆς τελετῆς, πὺ ἔως τὰ σήμερ παραμένουν μυστήρια. Ἐκτός ἑμῶς ἀπὸ τὸ λόγο αὐτὸ, καὶ ὁ φόβος μήπως της κοροϊδεύουν γιὰ τὰ ἔθιμά της, ἐάν γνωσθεῖν σ' εὐρύτερῃ κλίμα ἡ μήπως της προδώσουν καὶ της καταδιώξουν οἱ ἀρχές, ἔπει εἶχε συμβεῖ παλαιότερα στὴ Θράκη ἀπὸ μητροπολιτῆδες τῆς ἀπαρχίας Ὑποαγαθουπόλεως, κανεὶ της ἀνθρώπων αὐτοὺς πλιότερῃ ἐπιφυλακτικῶς καὶ προσεχτικῶς. Μόνον ἀπὸ ἀντικατασταλτικῶς—καὶ ὑπάρχουν ἀρκετοὶ τέτοιοι—πὺ καταδικάζουν τ' ἀναστενάρια, εἶναι δυνατό ν' ἀποσπάσει κανεὶς πληροφoρίες, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ κατέχονται ἀπὸ τὸ φόβος μήπως γνωσθεῖ οὐδὲς συγχωριανῶς της ἡ πράξη της.

Ἡ περιγραφή πὺ δ' ἀκούετε εἶναι ἀπὸ ἀνακείμενον τέτοιου ἀντικατασταλτικῶς, πὺ μὲ πολλὴ προφύλαξη καὶ προσοχή μᾶς ἔκαμε ὁ ἀνθρώπος.

«Στὸ Κωστή εἶχε, λέγει, πολλὰ ἀγιάσματα. Ὁ κόσμος πιστεύε πὺ τὸ νερό πὺ πηγαίε ἀδερύβα ἦταν ἱερατικὸ καὶ γι' αὐτὸ μὲ τὸ νερό αὐτὸ περιεχύναν τὸ σῶμα της, πιστεύοντας πὺς θεραπεύονταν καὶ γινίσκιναν τὰ θουάσυνια. οἱ ἄνθρωποι καὶ ἄλλες ἀρρώστειες. Ἦ' ἀγίου Ἀθανασίου—τὸ μεγάλο μῆνα—τὸ Γενάρη—ἀπὸ θραδὺς πηγαινάν γυναικῆς, κορίτσια, παιδιὰ καὶ ἄντρες μὲ τ' ἀμάξια καὶ τὰ ζῶα καὶ μὲ τις γκαϊδὲς παίζοντας καὶ θγάνοντας νερό ἀπὸ τ' ἀγίασμα περιχύνονταν, χόρευαν, γλεντούσαν καὶ γύριζαν στὰ σπίτια της. Στὶς δύο τοῦ Μᾶν πάλι κόσμος πολλὸς, γυναικῆς, παιδιὰ, κορίτσια, ἄνδρες πηγαινάν στ' ἀγίασμα μὲ τις λῦρες καὶ τις γκαϊντῆς καὶ τὰ νταβούλια μπροστά. Οἱ ἀναστενάρηδες—ἔτσι λέγονταν αὐτοὶ πὺ ἔκαμναν τὴν τελετὴ—κρατεῖσαν τις Χάρες φηλὰ στὰ χέρια. Χάρες ἦταν οἱ εἰκόνες τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, στήμενες πάνω σὲ κοντάρια, ἔπει ἡ ἀνάστασις. Οἱ Χάρες ἦταν στελισμένες μὲ ἀσημένια καὶ χρυσὰ στελιδία παμπάλαια, γιὰ τὸς συνήθειες αὐτῆς ἦταν παμπάλαιες—μὲ γράμματα ἐπίσης παμπάλαια. Ὅταν τελείωνε τὸ πανηγύρι πάλι μὲ τὴν ἰδίαν πομπὴ γύριζαν τις Χάρες αὐτῆς στὴν ἐκκλησία.

Ἐκεῖ στ' ἀγίασμα καθάριζαν τὸν τόπο ἀπὸ τὰ χορτάρια, ἔκαθαν ζῦλα ἀπὸ τὰ δάσες, παλιὰ καὶ σάπια καὶ μ' αὐτὰ τὰ ζῦλα μέσα σ' ἐν' ἀλῶνι ἀνάθων φωτιά, ἀφου νίθευν-

ταν ἔλοι μικροὶ μεγάλοι μὲ τ' ἀγίασμένο νερό τοῦ ἀγιάσματος. Στὶς πομπῆς αὐτῆς προηγούντο οἱ παπάδες τοῦ χωριῶ, ἀκελευθεύσαν οἱ Χάρες—οἱ εἰκόνες δηλ. στελισμένες πὺ δίδαν τὴ χάρη της πὺς πᾶσιν—καὶ πίσω ἔλοι οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν, πὺ ἔτρεχαν νὰ μετᾶσθουν τῆς ἱερῆς αὐτῆς πομπῆς. Ἐκεῖ οἱ παπάδες ἔφελναν ἀγίασμα. Τὰ δὲ νεοστενάρια—δηλ. οἱ μετεχόντες στὴν τελετὴ—στεκόνταν ξέχωρὰ τοῦ κάθε χωριῶ, μοιράζαν λαμπάδες καὶ θυμιάματα, ἐνῶ ὁ κόσμος πηγαινε καὶ προσκυνοῦσε τὰ εἰκονίσματα. Ὑστερὰ ἔφαζαν τ' ἀρνία καὶ φίνεντας τὰ γλεντούσαν. Ὁ χορὸς ἀρχινεῖ σὲ μέρες πὺ ἐρίσκονταν τ' ἀναστενάρια. Χόρευαν γυναῖκες ἀναστενάρηδες μὲ τις ἄντρες, κρατῶντας ἄσπρα μαντήλια στὰ χέρια καὶ κινώντας κανονικὰ δεξιὰ καὶ ἄριστερὰ τὸ κορμὶ καὶ φωνάζοντας μὲ τὸ ριγανὰ τῶν ποδιῶν ἔχ, ἔχ, ἰχ, ἰχ, ἔχ, ἔχ. Στὸ χορὸ οἱ ἀναστενάρηδες κρατεῖσαν καὶ τις εἰκόνες—τις Χάρες—στὰ χέρια. Καὶ πάνω στὸ χορὸ τις πρόσφεραν στὸν κόσμο κι' αὐτῆς τις φιλοῦσε μ' εὐλάβεια. Καὶ ὁ χορὸς μεγάλωνε. Τότε πάνω στὸ μεγάλο τοῦ χοροῦ καὶ τὸν εἰστρο πὺ τοὺς ἐπίανε, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χορευτῆς ξεχωρίζαν καὶ διαβαίνοντας στὰ γύρω δασώδη θουὰ γλεντούσαν. Πολλοὶ πάνω στὸ χορὸ «κατελαμβάνοντο» ἀπὸ τὴν εἰκὸνα καὶ τὸν εἰκονίζομενον ἅγιο καὶ τότε ἐγίνοντο καινεύργιοι ἀναστενάρηδες μὲ τὴ δέληση καὶ τὴ γνώμη τοῦ ἀρχιαναστεναρίου. Τους ἐδυμιάζαν διαρκῶς μὲ λιβάνια καὶ θυμιάματα ἐντοπία καὶ ἔτσι καταχαρῶμενοι καὶ εἰσπραττημένοι ἀπεχωροῦσαν στὰ θουά.

Μὲ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ γλεντιῶ (τὸ φάγμα τῶν ἀρνιῶν καὶ τὸ πῖσιμον τῶν πιστῶν) ἐγύριζαν ἔλοι πίσω στὰ χωρία.

Τὴν παραμηνὴ συνέβαινε καὶ τὸ ἔξης σπουδαῖο: Ἀπὸ θραδὺς μαζεύονταν ὁ κόσμος ἔλος ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχιαναστεναρίου, ἔπει κερνιεύονταν καὶ ὑστερὰ πηγαινάν στὴν ἐκκλησίαν. Ἐμπαίνει μέσα ὁ ἀρχιαναστεναρῆς, ἐπαίρνει τις Χάρες καὶ τις παρῶντες οὐδὲς ἀναστενάρηδες. Ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν τρέπον τινὰ ἕνα ἱερὸν σωματεῖον τῶν «μνημένων». Τότε σχηματίζονταν μιὰ πομπὴ πὺ ἔφερνε γύρους στὸ χωριό. Στὸ μέσο τῆς πλατείας τοῦ χωριῶ ἦταν τώρα ἐτοιμασμένα πολλὰ ζῦλα ἀπὸ τὰ φράγματα τοῦ ἀγιάσματος τὰ σάπια, πὺ ἕνα χρόνο σάπιζαν στὸ ρεῦμα τοῦ. Μ' αὐτὰ ἀναφταν μεγάλες φωτίες καὶ χόρευαν πάνω σ' αὐτῆς τὰ ἀναστενάρια πελλή ὥρᾳ, φωνάζοντας ἔχ, ἔχ, ἰχ καὶ ταχύνοντας τὸ ρυθμὸ τῶν ποδιῶν, χωρίς δέβαινα νὰ κλινεῖνται τὰ πόδια της. Μερικοὶ τόσοι ἐνδύοντο κορμὶ ἀποκτεῖσαν τὴν ὥρᾳ τοῦτη

(συνεχίζεται στὴ σελίδα 15)

(συνεχίζεται)

ΤΑ ΘΡΑΚΙΚΑ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8)

και τότε μανία, ώστε πάνω στο κεφάλι της εκστασώς έμειναν άτρωτοι και αλώφειτοι από τη φωτιά.

Όταν έβλεπαν μάλιστα να λιγοστεύει η φωτιά διαμαρτύρονταν και φώναζαν να ρίξουν κι άλλα ξύλα για να την δυναμώσουν. Την ώρα αυτή φαίνεται επιπλέον από ένα είδος αυθυποβολής, που έδινε δύναμη να άντεχουν και να μένουν άτρωτοι. Αυτές τις τελετές η εκκλησία πάντα ζήτησε να τις απαγορεύσει, αλλά κάθε προσπάθεια πήγε μακριά. Οι δεσποτάδες κατά καιρούς της επαρχίας τους φοβέριζαν, τους άφείριζαν, τους απαγόρευαν, αλλά κανένας φόβος, καμία απειλή δεν έσταθη δυνατή να τους απομακρύνει από τις τελετές που νομιζόνταν αντιχριστιανικές και που και ως τώρα τους κάνουν να μη θέλουν να πούν το μυστικό τους.

Τώρα οι θυρές των σπιτιών ήταν άνοιχτες με το γύρισμά του λαού στο χωριό. Και πολλοί από χωριό σε χωριό γύριζαν όλη τη νύχτα με τραγούδια και λύρες και γκαίντες και νταούλια συνοδεία. Παντού τους έδεχονταν με άνοιχτη καρδιά και τους πρόσφεραν πιστό και φαγητό.

Ανήμερα τη μέση του Άγιου μετά την εκκλησία, ο παπās, ο αρχιαναστενάρης με την εικόνα στα χέρια του και πολύ κόσμος πήγαιναν και πάλι ως τ' άγισμα και έφελαν άγισμο. Την ημέρα μετά τον άγισμο γίνονταν και η θυσία. Φοσιάζαν τρία μικράδια, δηλ. μοσχάρια αφιερώμένα, που τάδεφταν από τον Άπρίλη για το σκοπό αυτό. Έπειτα με την άγελή του χωριού. Τόνα πάντως το χάριζε ένας οποιούσδήποτε χωρικός και γάλλο τ' αγοράζαν οι αναστενάρηδες από τα ταμεία των αναστενάρηδων και έπρεπε να είναι τριών ή πέντε ή έφτα χρόνων δηλ. νεώτερο μόνο κι όχι γυγό, που ο άγιος δεν το δέχεται με κανένα τρόπο, όπως φανερώθηκε κάποτε από ένα θύμα θυγών έτών που άγριψε, δεν ήθελε να ημερώσει και το έπιστρεφον χωρίς να το θυσιάσουν στον χριστό. Την ημέροτήτα που προεσίζαν τα θυμιάτα αυτά όταν τα οδηγούσαν στην εκκλησία από την άγελή κι από εκεί στην πλατεία οι αναστενάρηδες την απέδιδαν στη θεία χάρη. Οι αντίδοτοι όμως το έξηγουσαν πως η ημέρωσι αυτή έρχότανε από την μουσική των έργων που ημερώνει και τ' άγρια θηρία.

Στην πλατεία συνόδευαν με τα όργανα και τα τραγούδια τα μικράδια, που ημερωμένα προχωρούσαν και τιθασυμένα λύνοντας τα από την ζωδύρα της εκκλησίας, όπου έμεναν σ' όλη την ακολουθία.

Έκει ο παπās έλεγχε τα θυμιάτα κι ο αναστενάρης με τα έργαλεία του: το τσεκούρι, τα μαχαίρια, που τα φύλαγαν σε έρσιμένο μέρος όλη τη χρονιά ως ιερά, έσφαζε τα θυμιάτα ένα ένα, ύστερα μοιράζαν σε κομμάτια πολλά το θυμία, γέμιζαν κόφες με κρέατα και γυρίζοντας από σπίτι σε σπίτι μοιράζαν σ' έλους από τη θυσία. Στο μοίρασμα πολλές φορές δεν έφτανε το κρέας. Τότες κινεί που δεν έπαιρναν τη μία χρονιά, λαθραίων την άλλη. Παιρνόντα: όμως ο καθένας το μερίδιό του, έδινε ένα χρηματικό ποσό στην χάρα των αναστενάρηδων. Στους πρύνοντας έδιναν μεγαλύτερη μερίδα, οι δε αναστενάρηδες κρατώντας από το κρέας μαγειρεύουν και έτρωγαν σαν ένοφο έλει.

Το βράδυ επαναλαμβάνετο ο

χερός της φωτιάς: έρσια και έσα βράδυα κρατούσαν η γιορτή. Τότες τους έπιανε ο άγιος τους χερσούς και μιλούσαν ακατανέπτα, όπως οι επίληπτικοί. Έλεγαν δε ότι από το έθιμο αυτό έφευγαν οι άρρώστειες και τ' άλλα κακά από το χωριό. Στο τέλος του πανηγυριού γυρίζαν με τις εικόνες στο χωριό, πριν τις αποθέσουν μέσα στις θήκες και τις ασφάλισουν μέσα στην εκκλησία.

Ο λαός τους αναστενάρηδες τους θεωρούσε μυσταγωγημένους και δεσποτικούς. Γι' αυτό και ήταν οι γιατροί του τόπου. Στην άρρώστειά τους καλούσαν να δουν τον άρρωστο. Όταν τον έβλεπαν του έδιδαν προσταγές σαν αυτές λ. χ.: «Η εικόνα της Παναχίας δεν είναι καλά εδώ. Θα την μεταφέρεις εκεί. Θα την δώσεις στο ζωγάφο να σάς την πλύνει και να την ζωγραφίσει. Έχεις ένα άρσενικό κισσίκι (κότος) θα το κόψτε, θα το «οισάστε και θα μάς το φέρτε στο αναστενάρηκό μας δωμάτιο». Οι άνθρωποι πήγαιναν το κρέας και οι αναστενάρηδες το έτρωγαν έλε και άπηγγελλαν ευχές για τον άρρωστο. Οι Χάρες έτοιμοι τούδιναν του άρρωστου την υγεία του, αν ήταν να γιάνει. Οι αναστενάρηδες ζευμελεγεύσαν τους χωρικούς και πρόελεγαν τα μελλούμενα και παντού και πάντοτε οι χωρικοί τους προσκαλούσαν στις ανάγκες που είχαν. Οι συνήθειες αυτές γίνονταν και στα γύρω χωριά της ίδιας περιφέρειας στη μέση άλλων αγίων. Η συνήθεια αυτής τις είχαν και μερικά γύρω χωριά Βουλγάρικα και ως τα σημερά στα μέρη αυτά, που επεδιάκονησαν στον Ευρωπαϊκό πόλεμο σ' αυτούς, κάνουν οι κάτοικοι τις ίδιες τελετές, ώστε οι λαογράφοι τους να τις θεωρούν συνήθειες βουλγαρικές παμπάλαιες και να τις διακηρύζουν σ' έλον τον κόσμο. Όσα σάς άφηγηθήκα αποτελούν πιστή ιστορία των τελετών από το στόμα χωρικών. Μέσα από την άφηγηση αυτή μπορούμε να θυλάουμε τα έξης συμπεράσματα: 1) ότι τα τελούμενα είναι απόμεινάρια παλαιών, παλαιωτάτων τελετών, 2) ότι οι παλαιωτάτες γιορτές συνδυάζονταν με την χριστιανική θρησκεία και ανακατεύονταν μέσα στο τελετουργικό της μέρας. 3) ότι τα τελούμενα από το σωματείο των αναστενάρηδων με την θυσία, τους χορούς στις φωτιές, την αποχώρηση στα δάση—όπου γίνονταν φαίνεται και αληθινά έργια έρσια προς τα Διενυσιακά—την θεραπεία των ασθενών, την εξομολόγηση των άμαρτημάτων των χωρικών κλπ., όλα αυτά έχουν σχέση προς τα παλαιότατα έλευσινεία ή άλλα μυστήρια, και όπως αὐτὼν παραμένει σκοτεινὴ ἡ εἰσαγωγή έννοιᾶς ἔτσι καὶ τῶν ἀναστενάρηδων παραμένει μυστικὸς ὁ εἰσαγωγὸς σκοπός.

Με τὸν διασκορπισμὸν ὅμως τῶν χωρικῶν τῶν μερῶν αὐτῶν μετὰ τὴν προσφυγικὴ ἀποκατάστασι, σχεδὸν ἔπαυσαν νὰ τελοῦνται καὶ θὰ παραμεινῶν φαίνεται ἱστορικὴ σὲ ἔξῃ ἀπλῶς ἀφήγηση μετὰ τὸν καιρὸ καὶ θὰ χαθεῖν μέσα σὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

ΠΟΛ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΣΧΗΜΑΤΑ

ΠΝΑΙ

γυρίου, γραμμένα από τους, είχε άρνηθεί να ιση θέση καθηγητή να ζήσει μίαν άπ λαιη, φωτογραφική. Η κυρία Σάλλ έι μιν» με τους δυο ά ης πιανίστες, τον Κά ευγενή άγριο) και ι στους Σάλλ ό Σω ή κυρης, ενώ κοντά στευ άγρια δραστήριος, οικγενειακή ζωή τέ καμε την έφοδε της, ι λωττα Payne—Town ή ή κυρία, ριγμένη ι τριχη Ούμπ στην ι ονδίνου από εύπορ, ήταν επίσης μία έι ιε κοινωνικές τύψεις, ικούς σκεπτικισμούς ητική περιέργεια ποι ιαν τελικά εκεί που ι. Την εμπιστευτήκαν νή της, ή όποις την ην κυρία Σιδνεύ Ου ι εκείνη την έποχή ν νά ιδρύσουν εκείνη άργότερα ή Λονδίνε ι Σχολή χάρη σε ι

ΨΥΧΟΛΟ

ου νεκροταφείου, έμφανιστήκανε κά τεδοφάγοι! Άλλοι, οι άφηρημέ ι κανείς τάφοι, δέ λ ι τίποτα. Οι περισ ι αντιγραφές παλιά καί μνημείων πελε ι απελέκητους μαρμ ι ξένοι όβελίσκοι, ι ινες, καυάρες άραβ ι πτιακές πυραμίδες ι άφύσικη ένωση. Για ι χρονί στον οικογε ι, είναι μονάχα ή έ ι γι' αὐτήν δεν ύπάρχ ι ρια, μήτε συνέπει ις. Μονάχα επιφάνει ι ρίεργη πάλι είναι ι έκείνων που πάν ι τίσσουν μετὰ τὸ μ ι τον πλοῦτο τους, α ι τους. Γιατί ύπ